

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Prosinec 1992

Co nejsrdečněji Vás všechny zdravím v drahém jménu našeho Pána Ježíše Krista slovem z Izaiáše 45:11:

„Tak pravil Pán, Svatý Izraelský a Stvořitel jeho: «Ptejte se Mne na budoucí věci! Syny Mé a dílo rukou Mých svěřte do Mé péče.»”

Jak důležitý pokyn. Sám Pán mluvil. On chce, abychom se Ho dotazovali na budoucí věci. Avšak, jak se můžeme Boha dotazovat na budoucí věci? A jak Mu jako Jeho synové můžeme svěřit dílo do Jeho rukou a nechat Mu je konat? Tak, že se v plné důvěře na Něho v modlitbě obrátíme a On nám dá neklamnou odpověď skrze Své Slovo. Nevykládáme a nevysvětlujeme, nýbrž se necháváme uvést do prorockého Slova Duchem, který zná a zjevuje budoucí věci. V biblickém proroctví jde hlavně o události při prvním příchodu Krista a o nynější úsek před Jeho návratem. V obou případech bylo všechno podstatné v Jeho Slovu již dopředu sepsáno až do podrobností.

Všechno o předchůdci a o našem Pánu, Mesiáši, až k Jeho ukřižování a vzkříšení, bylo předpověděno. Pán, čtyři evangelisté a rovněž apoštolové brali při každé příležitosti za základ pro každou dějinně spásnou událost předpověděné prorocké Slovo. Bůh ve Své všemohoucnosti mohl skutečně všechno předpovědět. **Konec byl před Ním jako počátek; jak budoucí, tak i přítomné věci.** On viděl a plánoval všechno, co se mělo stát od počátku času až k začátku věčnosti.

Kdo se dotazoval Boha na budoucí věci při prvním příchodu Krista, orientoval se na psaném zaslíbeném Slově, které se toho času naplňovalo. Stejnou, neomylnou cestou vede Pán nyní ty Své. Předpověděné proroctví vyúsťuje i před našima očima do naplněného uskutečňování.

V Lukáši 24 nacházíme několik velmi důležitých výroků našeho Pána, které nám v tomto čase dopomohou k lepšímu porozumění. *„Tedy on řekl jim: Ó nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, co mluvili proroci! ... A počal od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všechna ta místa, kteráž o něm byla.”* Poté, co uvedl všechna prorocká místa z Písma, která se naplnila, otevřel Svým posluchačům mysl pro porozumění Písem. Tak jim zazářilo naplněné Slovo zaslíbení a jejich srdce hořela, když s nimi mluvil.

„A řekl jim: Tatof' jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ještě byv s vámi: že se musí splnit všechno, což psáno jest v zákoně Mojžíšově a v proročích i v žalmech o mně. Tedy otevřel jim

mysl, aby porozuměli písmům.”

Když Pán proroku Danielovi zjevil budoucí věci, totiž to, co se mělo stát na konci dnů, byl mu andělem Gabrielem z příkazu Božího dán důležitý pokyn: „...*neboť jsi velmi milý; pročez pozoruj slova toho a rozuměj vidění tomu!*” (kapitola 9:23). To stejné zvolání se děje ke každému muži Božím v každém čase, a obzvláště v těchto dnech. Nepopíratelně se nacházíme uprostřed uskutečňování biblického proroctví. Nedošli jsme pouze do konečné doby, nýbrž se blížíme konci doby milosti. Slovo, které Pán Svým služebníkům, prorokům, zjevil a Svým apoštolům oznámil, je nám v těchto dnech osvětlováno dokonalým způsobem tímž Duchem svatým.

Ani v tomto ohledu Pán Své konání nemění. Právě tak zůstávají jak způsob tak i služba Jeho služebníků ve všech časech stejné. Tak jako tehdy všichni, kteří byli spojeni se spásnými dějinami a měli službu Slova, našli ke každé události vždy příslušné prorocké Slovo a na něm stavěli, tak se to děje i nyní. U služebníků Božích neexistuje teoretické a iluzorní zvěstování, které spočívá na domněnkách, nýbrž určitý a závazný výklad všeho toho, co náleží ke království Božím a k vývoji konečného času.

Na tehdejších v Bibli dokumentovaných příkladech nám má být ukázáno, jak se ve skutečnosti služba Božích služebníků děje. Pán dnes koná mezi těmi Svými přesně totéž jako tehdy. On poukazuje na obojí: na proroctví a jeho naplnění. To nám má ozřejmit porovnání dvaceti biblických míst. Tak je Slovo Boží **správně děleno**. Většinou to bylo možné umístit jeden díl stejného výroku vlevo a druhý vpravo. Všechno se stalo co nejpřesněji, přičemž musí být vzato v úvahu: Z mrtvýchvstalý Pán nepoukázal ani jedinkrát na Svoji plnou moc, Své divy a znamení, aby se legitimoval. ON, tělem učiněné Slovo, poukázal na psané Slovo, které v Něm bylo naplněno. Totéž On činí nyní: Poukazuje na zaslíbené Slovo, které se v Jeho Církvi a ve všech ostatních oblastech splňuje. Jemu buď čest.

Přirovnání, která přemáhají a přesvědčují

ZASLÍBENÍ

Izaiáš 7:14: „*Aj, panna počne a porodí syna...*”

Izaiáš 40:3: „*Hlas volajícího: Připravtež na poušti...*”

Malachiáš 3:1: „*Aj, já posílám anděla svého ... před tváří mou...*”

NAPLNĚNÍ

Matouš 1:23: „...*a nazveš jméno jeho Emmanuel...*”

Matouš 3:3: „...*připravujte cestu Páně...*”

Matouš 11:10: „...*kteříž připraví cestu tvou před tebou.*”

Micheáš 5:2: „*Ale ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli...*”

5. Mojžíšova 18:15: „*Proroka z prostředku tvého, z bratří tvých, jako já jsem, vzbudí tobě Pán Bůh tvůj, jeho poslouchati budete.*”

Zachariáš 11:12: „*Jestliže se vám vidí, dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvážili mzdu mou třidceti stříbrných.*”

Zachariáš 9:9: „*Aj, Král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný...*”

Zachariáš 13:7: „*Bí pastýře...*”

Žalm 118:22: „*Kámen, kterýž zavrhl stavitelé...*”

Žalm 2:7: „*Syn můj ty jsi...*”

2. Samueloa 7:14: „*Já budu jemu otcem...*”

Žalm 22:23: „*I budu vypravovati bratřím svým o Jménu tvém...*”

Žalm 22:2: „*Bože můj, Bože můj...*”

Žalm 41:10: „*...Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem se dověřoval...*”

Žalm 22:8: „*...kteříž mne vidí, posmívají se mi...*”

Žalm 22:17: „*...zprobíjeli ruce mé i nohy mé...*”

Žalm 22:19: „*Dělí mezi sebou roucha má...*”

Lukáš 2:15: „*Pojďme až do Betléma, a vizme tu věc, kteráž se stala, o níž Pán oznámil nám.*”

Skutky apoštolů 3:23: „*...každá duše, kteráž by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude z lidu.*”

Matouš 27:9–10: „*...A vzali třidceti stříbrných, mzdu ceněného ... a dali je za pole hrnčířovo, jakož mi ustanovil Pán.*”

Matouš 21:5: „*...sedě na oslici a na oslátku té jhu podrobené.*”

Matouš 26:31: „*...a rozprchnout' se ovce stáda.*”

Marek 12:10: „*...ten učiněn jest hlavou úhlovou...*”

Žid. 1:5: „*...já dnes zplodil jsem tebe?*”

Židům 1:5: „*...a on mi bude synem?*”

Židům 2:12: „*...u prostřed shromáždění prozpěvovati budu Tobě...*”

Matouš 27:46: „*...proč jsi mne opustil?*”

Jan 13:18: „*...Ten, kdož jí chléb se mnou, pozdvihl proti mně paty své.*”

Matouš 27:39: „*...ukřivující hlav svých...*”

Zjevení 1:7: „*...a uzříť jej všeliké oko, i ti, kteříž ho bodli...*”

Jan 19:24: „*...a o můj oděv metali los.*”

Izaiáš 53:4: „...on nemoci naše vzal...”

Matouš 8:17: „Onť vzal na se mdloby naše.”

Izaiáš 35:5: „Tehdáž otevrou se oči slepých, otevrou se též i uši hluchých.”

Matouš 11:5: „Slepi vidí, a kulhaví chodí, malomocní se čistí, a hluchí slyší...”

Žalm 16:10: „Nebo nenecháš duše mé v pekle...”

Skutky apoštolů 2:27: „...aniž dáš viděti svatému svému porušení.”

Z těch asi 100 míst prorockého Slova, která se tehdy naplnila, bylo zde vybráno jen 20. Je nám ukázáno, jak velký důraz byl položen na to, aby všechno v Novém zákoně bylo postaveno na neklamný základ prorockého Slova a ukázáno tak ve svém naplnění a uskutečnění. Dnes to nemůže být jinak. Bůh je Svým vlastním vykladačem. On to způsobuje.

Několik dalších přirovnání nám má ukázat, jak přesně Pán a Jeho služebníci **Slovo správně dělili**. V proctví nacházíme rovněž pasáže a verše, které se vztahují dílem na první a dílem na druhý příchod Kristův. Správné rozdělování a rozvrhnutí má zcela výjimečný význam – nyní jako i tehdy.

Izaiáš 61:1–2: „*Duch Panovníka Pána jest nade mnou, proto že pomazal mne Pán, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány zkroušených srdcem ... abych vyhlásil léto milostivé Páně, a den pomsty Boha našeho...*”

Lukáš 4,18–21: „*Duch Páně nade mnou, proto že pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne ...zvěstovati léto Páně vzácné ... I počal mluvit k nim: Že dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich.*”

Druhou část druhého verše o dni pomsty nečetl, neboť pak by byl nemohl říci: „*Dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich!*” Vždyť druhá část se naplní teprve asi o 2000 let později, až po dni spasení nastane hrozný den Páně. Jak přesný je Bůh ve Svém Slově, Pán i Jeho služebníci v kázání i rozdělování!

Joel 2:28 a 32: „*I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo ... A však stane se, že kdož by koli vzyval jméno Páně, vysvobozen bude; nebo na hoře Sión a v Jeruzalémě bude vysvobození, jakož pověděl Pán...*”

Skutky 2:16–21: „*Ale totoť jest, což jest předpovědino skrze proroka Joele: ...prvé než přijde ten den Páně veliký a zjevný. A staneť se, že každý, kdož koli vzyval by jméno Páně, spasen bude.*”

I Petr uprostřed verše přestal. Odvolal se jen na tu část prorockého Slova, která se týká časového úseku novozákonní Církve. Představme si, jak neblahé by to bylo, kdyby byl četl dále a lidem zvěstoval: „...na hoře Sión a v Jeruzalémě bude vysvobození, jakož pověděl Pán.” Potom by všichni z celého světa, kdekoli by byly kázány Skutky apoštolů 2,

byli museli putovat do Jeruzaléma, aby byli spaseni. Druhá část tohoto slova se splní na Izraeli na hoře Sión v Jeruzalémě teprve po návratu Ježíše Krista. Jak přesně to Bůh bere ve Svém Slově! ON bdí nad Svým Slovem, aby je v pravý čas naplnil. Tak vypadá skutečné vedení Ducha a **správné dělení Slova** při skutečných služebnících Božích.

Malachiáš 4:5–6: „*Aj, já pošli vám Eliáše prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich...*”

Lukáš. 1:17: „*Neboť on předejde proroka, před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům...*”

I anděl Gabriel přestal uprostřed jednoho biblického verše. Odvolal se jen na tu část, která byla naplněna službou Jana, jehož pověření přece spočívalo v tom, aby srdce těch, kdo byli ve víře starozákonních otců, obrátil k dětem nové Smlouvy a poukázal na Krista. Druhá část zůstala nyní nezmíněná, takže děti Boží budou navraceni k biblické víře apoštolských otců. Jak přesně Pán, jakož i Jeho pozemští i nebeští poslové dbali napsaného Slova, aby je rozuměli a v souladu se spásnými dějinami správně zařadili!

Protože první část ze zaslíbení, která vlastně platila Eliášovi, který musí vystoupit před velkým a hrozným dnem Páně, byla splněna službou Jana, je i on nazván Eliášem. Avšak zaslíbení, že Eliáš měl přijít a přijde, zůstává tím nedotčeno, neboť tak to náš Pán v Matouši 17:11 potvrdil poté, kdy služba Jana byla již dávno skončena. Pozoruhodná je následující skutečnost: Učedníci položili Mistru otázku o Eliáši a potom stojí psáno: „*Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všechny věci.*” Tato odpověď z úst Mistrových je ještě dnes pro všechny Jeho pravé učedníky závazná. Kdo se dotáže učených Písma tohoto času, obdrží jinou odpověď. Komu postačí odpověď Pánova, nebude se již nikoho jiného ptát. Vždyť urážíme Pána, jestliže Mu nevěříme a s Jeho odpovědí nejsme spokojeni. I v tomto případě vidíme, jak přesně – nejprve Pán sám a potom Duch svatý – **Slovo dělil a správně zařadil.**

Ve Skutcích apoštolů 1 poukázal Petr ještě před vylitím Ducha svatého na biblická místa Starého zákona, která se naplnila: Žalm 41:10, Žalm 69:26, Žalm 109:8. Tímto způsobem, jakožto hlásná trouba Páně před hodinou zrodu novozákonní Církve, postavil to, co se stalo, na pevně prorocké Slovo.

Ve Skutcích apoštolů 2 po vylití Ducha svatého, učinil to stejné tím, že dotyčnému posluchačstvu pravil: „*Jistě nejsou tito, jakž vy se domníváte, zpílí, poněvadž jest teprv třetí hodina na den, ale totoť jest, což jest předpovědíno skrze proroka Joele...*”

Ve Skutcích apoštolů 13:47 je to Pavel, který se obrací na pohany a odůvodňuje to prorockým slovem: „*Neboť nám tak přikázal Pán, řka: (Izaiáš 49:6) «Položil jsem tebe světlo pohanů, abys byl spasení až do končin země.»*” Ve Skutcích apoštolů 15 jsou to starší a apoštolově, kteří se sešli, aby události v království Božím posoudili z biblického hlediska. Poté, co několik bratří mluvilo, ujal se slova Jakub a řekl: „*Šimon ted' vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby přijal lid jménu svému. A s tím se srovnávají i řeči*

prorocké, jakož psáno jest: «Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl a zbořeniny jeho zase vzdělám...»

Obzvláště v epistolách k Římanům a Židům nacházíme u všech výkladů hojně odvolání se na prorocké slovo. Dokonalá harmonie Starého i Nového zákona, proctví a jeho naplnění, přesné rozdělování událostí, odpovídající tomu, co bylo předpověděno, bylo přesvědčivě dokázáno. Ať Pán nebo nebeští poslové, ať Duch Boží nebo pozemští poslové: všechno je dokonale seřazeno a vyloženo. I nyní, kdy se závěrečný díl spásných dějin naplňuje, jsme obdrželi jasný přehled. V tomto světle spatřujeme mnohé výroky Písma svatého, jako ku příkladu: „*Svíce nohám mým jest Slovo tvé.*” a „*Učinil jsi Slovo Svě velké a nádherné.*” Tam, kde Pán má Svoji cestu se Svým lidem, je všechno podle Jeho Slova a vůle přehledně a co nejpřesněji seřazeno. **Tak jistě, že svatí mužové mluvili z Boha, tak jistě svatí mužové to od Boha řečené správně seřadili.** Ještě dnes platí, co Pavel napsal Církvi v Korintu: „*Neboť Bůh není původ neřádu, ale pokoje – jako i všech shromážděních svatých.*” (1. Korintským 14:33)

Budiž podotknuto: ve všech shromážděních svatých – totiž tam, kde je svatý Bůh sám přítomen se svatým Slovem a Duchem svatým, který uvádí do všeliké pravdy. ON rovněž dosahuje ty rozličné služby, aby bylo všechno správně seřazeno. Ve verši 29–32 právě jmenované kapitoly je nám řečeno, že proroci mají přijít ke slovu a ostatní si mají o tom utvořit úsudek. Povolání bratří mají vystoupit jako **proroctví řečníci**, aby všichni přijali poučení a byli napomínáni, neboť **proroctví duchové** jsou poslušní proroků. Existovali tedy proroci ve Starém zákoně a existují mužové Boží, jimž je darováno Slovo skrze zjevení v Novém zákoně. Jsou označováni jako proroci, protože mají službu **prorocké Slovo správně rozdělovat**. Kde sám Pán může být činný, je všechno spolehlivě a jistě raženo tímto Božím pořádkem podle apoštolského vzoru.

V poslední kapitole Bible je potom ještě řeč o Bohu **prorockých duchů**. „*I řekl mi: Slova tato jsou věrná a pravá, a Pán Bůh svatých proroků poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se dítí musí brzo.*” Pokud se týče pojmu «prorocký», máme zde co činit s **prorockým** slovem, **prorockými** řečníky a **prorockými** duchy. Tu stejnou jistotu, kterou měli proroci a apoštolé, máme my dnes. Ve Zjevení 19 je popisována svatba Beránkova – ti k svatbě pozvaní jsou chváleni jako blahoslavení, neboť oni to jsou, kteří jako vyvolení z každého období mají svědectví Ježíšovo, jež je **duch proctví**. Stojí psáno: „*Bohu se klaněj! – svědectví Ježíšovo jestiť duch proctví.*”

Nikdy neexistovala doba, v níž Boží Slovo a Boží konání, úplný plán Boží vůbec, byl s lidstvem tak přehledně a tak jasně zjeven a zvěstován jako v našich dnech. Vskutku se ve večerním čase doby milosti stalo světlo. To stejné světlo, které na počátku svítilo, září nyní na konci. Prorocké Slovo je nyní skrze ducha proctví právě tak přehledně seřazeno, jako tehdy na počátku nového zákona. Pán a Jeho služebníci, apoštolové a proroci nikdy nepoukazovali na sebe a na divy a znamení, které se skrze ně děly, nýbrž za základ ke všemu brali psané Slovo. V tom spočívá služba pravého služebníka Božího.

Otázky — odpovědi

Neustále jsem žádán o biblickou odpověď na téma manželství, nevěra a rozvod. Proč ještě ty otázky? Proč existují ještě nejasnosti? Nestojí to natolik dost jasně v Bibli? Nepojednal bratr Branham na přímý příkaz Pána podrobně o tomto tématu? V čem to spočívá, že jsou ještě mnozí v nejasnosti? Neotevřel dosud Pán pro to porozumění, nedaroval ještě žádné zjevení?

Celá tematika vlastně byla ve Starém zákoně i Novém zákoně důkladně projednána, a ze všech stran osvětlena. Je to snad tím, že mnozí ti, kteří by stále znovu chtěli mít o tomto důležitém tématu jasno, zastupují vlastně své vlastní utkvělé mínění a vůbec ani nechtějí skutečně fundovanou odpověď, nýbrž očekávají jen, aby byl potvrzen jejich tradiční názor.

Rozhodl jsem se, že k tématu manželství, nevěra, rozvod manželství dám na vědomí neutrální výklad z «Biblického lexikonu» od Fritze Rieneckera, vydaného známým nakladatelstvím Brockhaus:

„Muž nemůže vlastní manželství zrušit; jako manželská nevěra platí jen pohlavní obcování vdané nebo zasnoubené ženy s jiným mužem (2. Mojžíšova 20:17, 3. Mojžíšova 20:20). Je-li takové cizoložstvo odhaleno, tedy stihne oba, muže jako ženu, trest smrti ukamenováním (5. Mojžíšova 22:22); nebyla-li však zúčastněná žena svobodnou, ale otrokyní, potom muž z toho vyjde obětí za vinu (3. Mojžíšova 19:20–22). Jestliže má muž pohlavní obecenství s dívkou, která není ani vdaná ani zasnoubená, pak si ji musí vzít za manželku, zaplatit věno, i tehdy, když je ženat a vzdal se práva tuto ženu kdy propustit (2. Mojžíšova 22:15–16, 5. Mojžíšova 22:28). Trest smrti ukamenováním stihne zasnoubenou dívku ovšem jen tehdy, byla-li svedena v městě, kde mohla volat o pomoc (5. Mojžíšova 22:23).

Těmito přísnými ustanoveními mělo být zabráněno vystupování z manželství. Jak silně byla nevěra rozšířena, ukazují místa jako Příklad 2:16–19, 6:24–5, 7:5–27).

Konečně i rozvod manželství je výhradní výsada muže. On je podle 5. Mojžíšovy 24:1 oprávněn opustit svoji ženu, jestliže »shledal na ní něco ohavného« (Curyš. překl.: ošklivého). Toto určení dává možnost mnoha výkladům; původně sice platil jen pro necudný styk, avšak ku příkladu v čase Ježíšově byli učitelé zákona ochotni již kvůli bezvýznamné nelibosti přiznat muži právo k propuštění své ženy. Musel jí potom dát lístek rozloučení (porovnání: Izaiáš 50:1), na jehož základě se navrátila do svého rodičovského domu (3. Mojžíšova 22:13) a mohla se opět vdát. Ovšem, nesměl si ji první muž – k zabránění svévole – opět vzít k sobě, ani po smrti druhého manžela nebo po opětném propuštění (5. Mojžíšova 24:4). Leda v případě svedení nevdaného děvčete ztratil muž právo k rozvodu i potom, když po uzavřeném sňatku svoji ženu falešně obvinil, že nebyla již pannou (5. Mojžíšova 22:13 –19).

Jestliže již proroci (srovnání: Malachiáš 2:16) nejen lehkomyšlné provádění manželského rozvodu, nýbrž tento docela potírali a platilo-li i jim již (porovnání: Ozeáš 2:18

[16], Izaiáš 54:5) *jediné manželství jako jediné mravně možná forma, pak Pán zavrhuje v Novém zákoně rozvod zásadně a prohlašuje, že byl připuštěn jen kvůli tvrdosti srdce (Matouš 19:3, Marek 10:2–12). Zde je poprvé řeč o tom, že muž může zrušit svoje manželství (verš 11), a již žádostivý pohled na jinou ženu je označován jako nevěra (Matouš 5:27). Ježíš jednoznačně vyslovil, že propuštění ženy činí z ženy cizoložnici a svádí k zrušení manželství (verš 32). Jako jedinou výjimku však připouští: »leč pro smilství« (Matouš 19:9, Curyš. překlad: necudnost). Zde On používá velmi silné slovo, které míní více než jen nevěru nebo cizoložstvo. I pro cizoložnici zná Ježíš odpuštění a smíření (Jan 8:2–11, porovnej 5. Mojžišova 22:24).*

Právě tak se lidé stále a stále ptají, jak se to má dělat s desátkami. V podstatě odkazují na malou brožuru «Desátek». O tomto tématu není třeba, aby toho bylo mnoho řečeno. Kdo Boha skutečně miluje, ten činí, co On ve Svém Slově prikázal. Kdo ctí Boha jen rty, ten vyhledává uspokojivou odpověď, aby mohl obejít poslušnost a uklidnil svědomí. V tom je uplatňována všeobecná argumentace, že se při tom jedná o zákon nebo Starý zákon. Úplně slavnostní je to v okamžiku, řeknou-li věřící: „V Novém zákoně přece Pánu náleží všechno, nejen desátek“, a potom rovněž vše, i desátek, si ponechají pro sebe.

Pouze k orientaci: desátek dal Abraham Pánu – králi ze Sálemu, totiž Melchisedechovi – již čtyři sta let před Zákonem (Židům 7). Lid izraelský jej dával během doby Zákona a věrné děti Boží jej dávají ještě dnes. Pisatel epistol k Židům, v nichž zvláště z poznámek poslední kapitoly můžeme zjistit, že to byl Pavel, píše v kapitole 7. verš 8: „*Aj tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž se vysvědčuje, že jest živ.*”

Neobyčejným příkladem byl nám všem i v tomto ohledu bratr Branham. Věříme-li, že Bůh jej poslal, aby Církev uvedl do Slova a k víře otců a vyzval ji k poslušnému konání, pak bychom i v tomto bodě měli říci radostné „ano“ a následovat jeho příkladu.

Dávání desátku zmiňoval velmi často. Obzvláště nás dojmou jeho chování při placení 2 000 dolarů za účet lékaře a asi 400 dolarů za léky. Tehdy nebyl ještě ženatý. Časy byly tehdy v USA právě tak špatné jako všude na světě. Nemohl tyto částky za svůj pobyt v nemocnici sehnat, šel k panu Masonovi a řekl: „**To vám dlužím. Jsem dosud velmi slabý, ale pokusím se jít do práce. Nyní nemohu platit.**” Právě jsem uvěřil a řekl jsem: „**Pane Masone, jako první je mojí povinností před Bohem, abych Mu zaplatil desátek. Nejdříve bych chtěl Jemu svůj desátek zaplatit, jako příští je mojí povinností, abych zaplatil své dluhy. Můj otec je sice nemocný a je nás deset dětí v rodině, avšak nebudu-li muset vyrovnat více jak 25 centů při každé platbě – pak to učiním.**” (Kázání *Kristus je zjeven ve Svém vlastním Slově*, Jeffersonville, 22. 8. 1965)

„**Každý křesťan je povinen platit desátek, protože je to příkaz Páně. Dávání desátku je nepostradatelné pro zážitek křesťana.**” (Kázání *Bůh neporozuměný*, 24. 7. 1961)

„**Znám lidi, kteří vezmou svůj desátek a dají jej nějaké vdově. To je zvrácené. Máte-li něco, co byste dali vdově, pak jí to dejte. Ale nedávejte jí peníze Boží, ty vám**

už předem nenáleží, nýbrž Bohu.” (*Otázky a odpovědi*, 15. 10. 1961)

„Odevzdáváte-li desátek, jste povinni dát desátek tam, odkud dostáváte svůj pokrm.”
(*Otázky a odpovědi*, 15. 10. 1961)

U Malachiáše 3, kde je řeč o předchůdci při prvním příchodu Krista a o proroku Eliášovi, který měl přijít před velkým a hrozným dnem Páně, oslovuje Pán i ohledně desátku velmi jasně a zřetelně Svůj lid: „*Nebo já Pán neměním se, protože vy, synové Jákobovi nevzali jste skončení.*” Lid izraelský měl povšechně čestné jméno «Izrael», které znamená vlastně «Bojovník Boží», ve skutečnosti ale byl Jákob – «Lstivec – podvodník. Tak mluví Pán dále: „*Hned ode dnů otců vašich odešli jste od ustanovení mých a neostříhali jste jich. Navraťtež se ke mně, a navrátím se k vám, praví Pán zástupů. Ale říkáte: V čem bychom se navrátiti měli?*” Je-li nevěřícím řečeno, že se musejí obrátit k Bohu, pak tomu rozumíme. Jestliže ale věřícím je řečeno, a to skrze to TAK PRAVÍ PÁN, že se mají obrátit k Bohu, pak se dnes, právě jako tehdy, ptají: „*V čem bychom se měli – my kteří jsme obráčení – navrátit?*”

Nato On odpovídá: „*Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: V čem tě loupíme?*” I na tuto otázku, kterou Svému lidu Pán sám předkládá, dává jasnou odpověď: „*V desátcích a obětech.*” Lidé, kteří jsou upřímně věřící, velmi přesně to berou a za žádnou cenu by někoho jiného neokradli, okrádají Boha a nejsou si toho pokud možno vůbec vědomi. Avšak jednou tu budou stát strašně zklamaní jako ti skutečně okradení. Neboť i v tomto bodě je neposlušnost jako hřích čarodějství a svéhlavost jako modloslužba (1. Samuelova 15:23). Kde je věřícími prosazována svévole, padá to na ně jako prokletí a jejich duchovní život zůstává bez viditelného ovoce.

Skrze proroka Agea se Pán ptá Svého lidu: „*Jest-liž vám čas, abyste vy seděli v domích svých táflovaných, a dům tento pustý stál?*” Kdo náleží k lidu Božímu, tomu ta věc a celé dílo Boží bude ležet na srdci. Takovým věřícím, kteří Pána s desátky a obětmi podvádějí, praví: „*Naprosto zlořečení jste, protože mne loupíte, vy pokolení všecko.*” Smí Pán ještě dnes vyčítat loupež vůči Němu těm, kteří Mu desátky a oběti nedávají? Nesmí On těm, kteří jsou k Němu lakotní a Jeho peníze ponechávají pro sebe, říci, že milování peněz je kořen všeho zla (1. Timoteova 6:10), které způsobuje mnoho neštěstí? Člověk se mnohdy ptá, proč je tolik neštěstí mezi věřícími. Pán má odpověď. Nebo má On, protože je tak laskavý, pro takové okrádače Boha napsat novou Bibli?

Nikdo nemůže sloužit současně Bohu i mamonu. Kdo je vázán k mamonu, ten je oddělen od Boha, a kdo je vázán k Pánu, ten je od mamonu osvobozen. Kde Pán Ježíš skutečně vejde do domu i do srdce, tu probíhá pravé obráčení a osvobození ode všeho. Tak to najdeme potvrzené u Lukáše 19 a ve Skutcích apoštolských. Teprve když Zacheus zvolal: „*...a oklamal-li jsem v čem koho, navracuji čtvernásob*”, pravil Ježíš: „*Dnes spasení stalo se domu tomuto.*”

Lidé, kteří prožijí Pána, dostanou Boží bázeň a tato bázeň Boží je počátek božské

moudrosti a současně konec vlastního chytráctví. V Jeho přítomnosti jsou věřící usvědčováni z toho, co nečinili správně, a na místě se rozhodují, že nyní to napraví. Nezůstává to při dobrých předsevzetích, stávají se činiteli Slova.

Jestliže tedy někdo, kdo druhé oklamal, to chce čtyřnásobně nahradit, co se má stát se všemi, kteří Boha po léta okrádali, mnozí po celý svůj život víry? Oni vroucně zpívali, Slovo nábožně poslouchali a vroucně se modlili a žijí ve zjevné neposlušnosti k Bohu. Nevztahuje se na pravé děti Boží, že jsou živы každým Slovem Božím, avšak nikoliv z peněz Božích? Cožpak to TAK PRAVÍ PÁN v Malachiáš 3 a na mnoha jiných místech není Slovo Boží, které se musí zažít a činit? Smíme se samolibě a sebejistě nad to povznést? Avšak jistěže ne, chceme-li jednou hledět na Boha, který to tak určil. **On chce, aby byl duchovní pokrm – bohaté statky Jeho domu – všemi prostředky rozdělován.**

Desátek ještě nikdy nenáležel nějakému věřícímu a v žádné budoucnosti nikomu náležet nebude. Desátek náleží Bohu, který nás žehná a všechno nám dává, co pozemsky vlastníme. Z každého příjmu, který máme, dáváme vděčně a s vnitřní radostí srdce nejprve Pánu to, co Jemu náleží, *neboť radostného dárce miluje Bůh*. On praví: „*Sněte všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Pán zástupů, nezotvírám-li vám prúduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.*” (Malachiáš 3:10)

V Izraeli to bylo tak, že nejen bohatí, zámožní, nýbrž i ti nejhudší, dávali desátek z toho, co ve svých zahradách pěstovali. Pán sám řekl: „*...desátky dáváte z máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží. Tyto věci měli jste činiti, a oněch neopouštěti.*” (Lukáš 11:42) Pán tedy i v Novém zákoně poukázal na to, že nemáme přestat dávat desátek, avšak lásku k Bohu a k sobě navzájem, jakož i právo a spravedlnost nesmíme přítom opouštět. Nejen ti, kteří prodávají pozemky nebo domy nebo mají jiný příjem, nýbrž jak zde vidíme, i všichni, kteří v tom nejmenším jsou věrní, dávají Pánu desátek.

Ne všichni mají tu možnost se činně zúčastnit na díle Božím, avšak všichni mají tu výsadu, svými modlitbami i penězi Božími podporovat dílo Páně a tak mít plnou účast na celosvětovém obstarávání lidu Božího.

Misijní práce

S hlubokou vděčností smíme patřit, jak zjevené Slovo je v mnoha řečech a národech s vírou přijímáno. Vždy znovu přemýšlím o Izaiáš 53:1, na což se Pavel u Římanům 10:16 odvolává:

„*Kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Páně komu jest zjeveno?*” K tomu může být podle zkušeností řečeno: Kdo věří Bohu, tomu je rámě Páně zjeveno. Poselství Pavlovo bylo přece poselství Páně, ne jeho vlastní. Právě tak poselství Branhamovo nebylo poselstvím Branhamovým, nýbrž poselstvím Božím. Není-li poselství nějakého muže čisté božské zvěstování, pak je to poselství muže, a pak je můžeme zapomenout. Jestliže se na někoho

nevztahuje, co náš Pán pravil jako Syn člověka: „*Odpověděl jim Ježíš a řekl: Mé učení není mé, ale toho, kterýž mne poslal!*” (Jan 7:16), pak to s jeho poselstvím není v pořádku. Naše poselství je přece poselství vzkříšeného Pána. Naše evangelium je přece evangelium Ježíše Krista, naše učení je přece učení Kristovo.

Všecko se vrací zpět k původu. Dokonce Ježíš Kristus, náš Pán pravil: „*Kdo věří ve mne, ne ve mně věří, ale v toho, kterýž mne poslal; a kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal.*” (Jan 12:44–45). Kdo vidí jen Bohem poslané služebníky a ne Boha, ten nevidí ještě vůbec nic. A kdo poslouchá jen proroka a ne Boha, ten konání Boží vůbec ještě nepochopil. Kdo mluví jen o učení nějakého proroka, aniž by mohl dokázat Písmem, že je to učení Boží, nebyl dosud poučen Bohem. Jen tehdy je nějaké poselství správné, má-li svůj původ v Bohu a opět nás vede k Bohu. Pavel to vyjadřuje u Římanům 10:17 takto: „*Tedy víra ze slyšení, slyšení pak skrze Slovo Boží.*” (Podle němec. překl. Mengeho: „*Víra tedy přichází z poselství, kázání ale skrze Slovo Kristovo.*”)

Tak to je. Pravá, před Bohem jedině platná víra, přichází z kázání Slova To je také to vlastní poselství, o něž nyní jde, ne to různými větry sem tam vanoucí, často stupidní učení.

Kdo dnes věří poselství Božímu, tomu bude rámeč Páně zjeveno, ten bude ze všeho, co není z Boha, vyveden a postaven do toho, co je Boží.

Máme nyní celkem asi 200 kázání od bratra Branhama v německé řeči k dispozici. 150 v tisku a 50 na kazetách. Rovněž tak máme brožury, které jsem na rozličná témata napsal. Nyní byl rovněž vydán nový náklad knihy «Tradiční křesťanství...». Bereme to z ruky Páně, že toto misijní dílo obdrželo statut nakladatelství. Tím byla tato kniha přijata do oficiálního seznamu nakladatelství, který obdrží veškerá knihkupectví v Německu, Rakousku a ve Švýcarsku.

Bůh vzal do Svě služby bratry v rozličných zemích. Bratra Alexise Bariliera pro francouzsky mluvící úsek a bratra Etienne Gentona pro italský úsek a jejich spolupracovníci konají dobrou práci. Od počátku byli naši bratři nesobecky činní se vším vynaložením při díle Páně. Kdo ví, s jakou námahou je spojeno překládání, tisk a rozesílání, nebude tu práci podceňovat. Jsou to věrní služebníci Boží, s nimiž jsem co nejnroučněji spojen. Pán žehnej jejich práci a odměň jejich službu ovocem mnoha duší, které budou z říše temna zachráněny do říše Boží a zůstanou ochráněny v čistém učení.

Vzpomínáme rovněž těch mnohých ostatních bratří, jako kupř. Markku Vuori ve Finsku. I když nejsou jmenovitě zmíněni, věrně konají svou práci v království Božím. Do mnoha řečí je pilně překládáno a tištěno. Tak je lidu Božímu rozdělován čerstvý duchovní pokrm v pravý čas. Z Krefeldu se staráme o německy a anglicky mluvící svět, jakož i celou východní Evropu.

Kdo by si byl kdy pomyslel, že zde na asi deseti tisíci čtverečních metrech pozemku bude stát Boží dům, misijní budovy a nyní i samostatná tiskárna – plně vybavená dvěma ofsetovými tiskařskými stroji, skládacím strojem s 28 stanicemi, sešivacím a ohýbacím zařízením, atd. Kazetový kopírovací stroj, který nahraje v 10 minutách 12 kazet

oboustranně, je rovněž k dispozici. Dříve jsme rozesílali deset tisíc kazet v jednom roce, nyní je to trojnásobek. Dříve jsme objednávali milión listů papíru v jednom roce a nyní brzy bude překročen trojnásobný počet. Můžeme jen děkovat Bohu, který pobízí Svůj lid, aby Jeho dílo nesl na modlitebných rukou a rovněž činorodě podporoval. Až do nynějšíka mohlo být všechno přesně zapláceno. I pro nové, velké úkoly On těmi Svými dá prostředky k dispozici. On pečuje o Svůj lid a Jeho lid pečuje o Něho. Amen.

K přelomu roku

Pro rok 1993 Vám všem ze srdce přeji Boží bohaté požehnání. On korunoval tento rok Svou velkou milostí a dobrotivostí a bude s námi i v nadcházejícím roce. Jeho zaslíbení zůstává: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.*”

Celosvětově je jich mnoho tisíc, kteří Pánu věří a následují Ho. Ve všech dobách měl On ostatek (Římanům 11:5). Tak i nyní existují ve všech zemích věrní, kteří svá kolena nesklánějí před Bálem a nepodřizují se žádnému náboženskému systému, nýbrž jedině Pánu a Jeho Slovu. Tento ostatek je ta vyvolená část, která z milosti společně prožije dokončení. S velkou důvěrou vcházíme do roku 1993, protože víme, že Bůh je na trůnu a že se všechno děje podle Jeho vůle. Co On zaslíbil, to se jistě stane. Kéž On, který sám je věrný a pravdivý, učiní ty Své věrnými a pravdivými. Nechť spočine na Jeho lidu Jeho zaslíbení a Jeho zaslíbená požehnání nechť jsou zjevena.

Pro nastávající svátky přeji Vám všem ze srdce Boží bohaté požehnání. Srdečně děkuji všem, kdo si na svých modlitbách vzpomenu na mě. Jelikož bojuji na nejpřednější frontě, vzal si mě nepřítel jako svého úhlavního odpůrce za terč a střílí s nejtěžšími děly, aby mě zranil a smrtelně zasáhl. O to víc si toho vážím, že vy všichni při mně stojíte v tomto posledním litém boji za pravdu proti všem, i náboženským a zdánlivě svatým mocnostem temna. „*Zato mám jistě, že nás Bůh apoštolů poslední okázal jako k smrti oddané; nebo učinění jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem!*” (1. Korintským 4:9).

I za věrnou podporu díla Božího bych rád všem při této příležitosti ze srdce poděkoval. Pán nechť to odplatí jednomu každému, jak to zaslíbil, a otevře okna nebes.

Z příkazu Božího působící

Bro.

Freie Volksmission Krefeld

Postfach 905

D-47709 Krefeld

Svobodná lidová misie

informační kancelář

Doubecká 556

Jahodnice

Praha 9 – Kyje

CZ-198 00

tel. 02/703937

úř. hodiny: pondělí a středa 9 – 12 hod.